

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת ויחי

בוזוּלְקָ לַיּוֹמֵי הַשְּׁבוּעָ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ז לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד, שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' עֲדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. וחרוני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם ארנ"י מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רט"ז ע"ב)

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם. אָמַי פְּרִשְׁתָּא דָא
סְתִימָאָה. רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, בְּשַׁעֲתָא
דְּמִית יַעֲקֹב, אֲסִתִּימוּ עֵינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל. רַבִּי
יְהוּדָה אָמַר, דְּכַדְרִין נַחְתִּי לְגַלוּתָא וְאֲשַׁתְּעִבִידוּ
בְּהוֹן.

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אָמַי
פְּרִשְׁתָּא דָא סְתִימָאָה. לְמָה
פְּרִשָּׁה זֹו סְתוּמָה (שְׁאִין שׁוּם רוּחַ בֵּין
סוּף פְּרִשָּׁה קוּדְמַת לְתַחֲלַת פְּרִשָּׁה זֹו).
רַבִּי יַעֲקֹב אָמַר, בְּשַׁעֲתָא דְּמִית
יַעֲקֹב אֲסִתִּימוּ עֵינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל.
בְּשַׁעֲה שְׁמַת יַעֲקֹב, נִסְתְּמוּ עֵינֵיהֶם

שֶׁל יִשְׂרָאֵל (מִצְרַת הַשַּׁעֲבֹד שֶׁהִתְחִילוּ לְשַׁעֲבֹדָם). רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, דְּכַדְרִין נַחְתִּי לְגַלוּתָא
וְאֲשַׁתְּעִבִידוּ בְּהוֹן. שְׁאֵז יִרְדוּ לְגַלוּת וְנִשְׁתַּעֲבְדוּ בְּהֶם (שְׁעַד אֵז חֵיו בְּתַפְנוּקִים וְלֹא מִיקְרֵי גְלוּת).

מוסר

(מספר חרדים דף ע"א ע"ב)

תִּקַּע יְתֵד הַחֲזָקָה אֶצֶל פּוֹתַל מְעַרְבֵי בְּחֶבֶל קְלוּעַ בְּשִׁלְשׁ קְלִיעוֹת. אֶחָד, אֶהְבְּתוּ
וְיֵתֵד בְּלִבְכֶם אַחוּזוֹת קְשׁוּרוֹת יָפָה בְּלֵי פְרוּד, (הוֹשַׁע יֵא) בְּחֶבְלֵי אָדָם אֲמַשְׁכֶּם

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פרק ב')

א (כְּתוּיב (משלי כח) מְכַסֶּה פִּשְׁעָיו לֹא בְּעִבְרוֹת שְׁבִין אָדָם לְחִבּוּרוֹ אֲבָל בְּעִבְרוֹת
יִצְלִיחַ) בְּמָה דְּכָרִים אֲמוּרִים שְׁבִין אָדָם לְמִקּוּם אֵינוֹ צָרִיד לְפָרְסָם עֲצָמוֹ,

זוהר

תרגום הזוהר

רבי שמעון אמר, מה בתיב לעילא
 מה נאמר למעלה, וישב ישראל
 בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה
 ויפרו וירבו מאד, ובתיב ויחי יעקב,
 דלא אתחזו לאפרשא בין דא לדא,
 שאין ראוי להפריד בין פסוק זה
 לפסוק זה, מה אינון בנימי בתפנוקין
 דמלכין וקבילו ענונא וכסופין
 לגרמיהו, כמו שהם (ישראל) עומדים
 בתענוגי המלכים וקבלו תענוגים
 ומחמדים לעצמם, אוף יעקב נמי
 קיים בתפנוקי מלכין בענונא
 וכסופא לגרמיהו, אף יעקב (אז) עמד
 בתענוגות המלכים בענג ומחמדים
 לעצמו, לא אתפרש דא מן דא,
 לא נפרד זה הפסוק מזה,

והכא אקרי ויחי, וכאן במצרים
 נקרא "ויחי", דהא כל יומי לא
 אקרי ויחי בגין דכל יומי בצערא
 הו, שהרי בכל ימיו לא נקרא "ויחי" בשביל שכל ימיו בצער היו, בצערא אשתכחו עליה,
 ימיו נמצאו בצער עליו, בתיב (איוב ג) לא שלותי (בבית לבן) ולא שקטתי (מעשו) ולא
 נחתי (מן דינה ומן שכם) ויבא רגו (מיוסף). אבל בטר דנחת למצרים, אקרי ויחי, אבל אחר
 שיירד למצרים נקרא "ויחי", חמא לבריה מלכא, חמא לכל בניו זכאין צדיקיא, ראה לבנו
 שהוא מלך, ראה לכל בניו זכאים וצדיקים, ובלהו בתענוגי ותפנוקי עלמא וכלם הם

רבי שמעון אמר, מה בתיב לעילא וישב
 ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה
 ויפרו וירבו מאד, ובתיב ויחי יעקב, דלא
 אתחזו לאפרשא בין דא לדא, מה אינון קיימי
 בתפנוקין דמלכין וקבילו ענונא וכסופין
 לגרמיהו, אוף יעקב נמי קיים בתפנוקי מלכין
 בענונא וכסופא לגרמיהו, לא אתפרש דא מן
 דא.

והכא אקרי ויחי, דהא כל יומי לא אקרי
 ויחי, בגין דכל יומי בצערא הו, בצערא
 אשתכחו עליה, בתיב (איוב ג) לא שלותי ולא
 שקטתי ולא נחתי ויבא רגו. אבל בטר דנחת
 למצרים אקרי ויחי, חמא לבריה מלכא, חמא
 לכל בניו זכאין צדיקיא, ובלהו בתענוגי
 ותפנוקי עלמא, והוא יתיב ביניהון פחמר טב

מוסר

בעבותות אהבה. ב', (פסוק תורה) [עסוק המתיר אסירי המלך חייב מיתה, והרי
 בתורה. ג', עבודת המצות]:

הלכה פסוקה

ועזות פנים היא לו אם גלם, אלא שב היא לו שלא נתגלה עונו שנאמר (תהלים
 לפני האל ברודף הוא ופורט חטאיו לפניו, לב) אשרי נשוי פשע בסווי חטאה: ב אף
 ומתודה עליהם לפני רבים סתם, ומובה על פי שהתשובה והצעקה יפה לעולם,

תרגום הזוהר

זוהר

בתענוגים ומעדני עולם, והוא יתיב
 ביניהון בקמך טב דיתבי על
 הירדניה, והוא יושב ביניהם פיין
 טוב היושב ושוקט על שמריו, כדון
 אקרי אז נקרא ויחי יעקב, ולא
 פריש ולא הפריד בין ויפרו וירבו
 מאד לויחי יעקב, והכי אתחזי, וכן
 ראוי להיות.

דיתבי על הירדניה, כדון אקרי ויחי יעקב,
 ולא פריש בין ויפרו וירבו מאד לויחי יעקב
 והכי אתחזי.

שבע עשרה שנה. שואל מאי טעמא
 שבע עשרה שנה. מה הטעם ששני
 חייו הטובים היו שבע עשרה שנים,
 ומשיב אלא אמר רבי שמעון כל
 יומיו דיעקב בצערא הוה, כל ימיו
 של יעקב היו בצער, בצערא אעבר
 לון בקדמיתא, בצער עברו עליו

שבע עשרה שנה. מאי טעמא שבע עשרה
 שנה. אלא אמר רבי שמעון, כל יומיו דיעקב
 בצערא הוה, בצערא אעבר לון בקדמיתא,
 כיון דחמא ליוסף והוה קאים קמיה, כד
 יעקב מסתפל ביוסף הוה אשתלים בנפשיה
 כאילו חמא לאמיה דיוסף, דשפירו דיוסף
 דמי לשפירו דרחל, והוה דמי בגרמיה כמה
 דלא אעבר עליה צערא ביומיו, וכד יוסף
 אתפרש מניה, כדון אתקיים לא שלותי ולא

בתחלה, כיון דחמא ליוסף והוה קאים קמיה, כשנולד יוסף, כיון שראה את יוסף והיה
 עומד לפניו (אחרי פטירת אמו), כד יעקב מסתפל ביוסף הוה אשתלים בנפשיה כאילו
 חמא לאמיה דיוסף, כאשר יעקב הסתפל ביוסף היה שלם בנפשו (ודומה בעיניו) כאלו ראה
 לאמו של יוסף, דשפירו דיוסף דמי לשפירו דרחל, כי יפיו של יוסף היה דומה ליפיה
 של רחל, והוה דמי בגרמיה כמה דלא אעבר עליה צערא ביומיו, והיה נראה לו כמו
 שלא עבר עליו צער בימיו, וכד יוסף אתפרש מניה וכאשר יוסף נפרד ממנו, כדון אתקיים

מוסר

חומות אחת של עצם נאחת של בשר: הגוף בקבר כדד, והנשמה כדד, בגן
 איף לא תתבודד עמו יתברך והנה אתה עדין כל צדיק מדור לפי כבודו, ובגהינם
 רוב זמנף יחיד, בבטן אמן יחיד, ודאי כיון דרשעים בחשף ידמו נמצאו
 בעת תישן הגוף יחיד, והנשמה יחידה, לכן שמע בקולי לה עמו תמיד

הלכה פסוקה

בעשרה ימים שבין ראש השנה ויום
 הכפורים היא יפה ביותר ומתקבלת היא
 מיד, שנאמר (ישעיה נה) דרשו ה' בהמצאו.
 במה דברים אמורים ביהודי אבל צבור כל
 זמן שעושים תשובה וצועקין בלב שלם
 הן נענין, שנאמר (דברים ד) בה' אלהינו

זוהר

תרגום הזוהר

שְׁקַטְתִּי וְלֹא נַחְתִּי וַיִּבֹא רִגְזוֹ, דְּדָא קִשְׂיָא לִיהּ
לִיעֲקֹב מִכָּל מַה דְּעֵבֵר.

וּבְזִמְנָא דְאַתְפָּרֵשׁ יוֹסֵף מִנִּיהּ, מַה כְּתִיב,
(בראשית לו) יוֹסֵף בֶּן שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה
רוּעֵה וְגוֹמֵר, וְכָל יוֹמִין דִּיעֲקֹב לֹא הָיָה לִיהּ
צַעְרָא כְּהָאֵי, וְהָיָה כְּכִי כָּל יוֹמָא לְאִינוּן שֶׁבַע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה דִּיוֹסֵף. מָאֵי קִאֲתִיבוּ לִיהּ (שם מו)
וְיוֹסֵף יָשִׁית יָדוֹ עַל עֵינָיִד, הָא לָךְ שֶׁבַע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה אַחֲרָנִין בְּעִנּוּגִין וְתַפְנוּקִין וְהִנְאוֹת
וְכִסּוּפִין, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְגוֹמֵר.

תָּאנָא, כָּל אִינוּן שָׁנִין שְׁכִינְתָא יִקְרָא דְקַדְשָׁא
בְּרִידָא הוּא עֲמִיָּה אֲשַׁתְּכַח, וּבְגִין כִּף חַיִּים אֶקְרוּן:

אִז נַתְקִים, לֹא שְׁלוֹתִי וְלֹא שְׁקַטְתִּי
וְלֹא נַחְתִּי וַיִּבֹא רִגְזוֹ, דְּדָא קִשְׂיָא לִיהּ
לִיעֲקֹב מִכָּל מַה דְּעֵבֵר, שְׂדָה הָיָה
קִשָּׁה לוֹ לִיעֲקֹב מִכָּל מַה שְׁעֵבֵר עָלָיו,
וּבְזִמְנָא דְאַתְפָּרֵשׁ יוֹסֵף מִנִּיהּ מַה
כְּתִיב וּבְעֵת שְׁיוּסֵף נִפְרַד מִמְּנוּ, מַה
נְאֻמֵר (בראשית לו) יוֹסֵף בֶּן שֶׁבַע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה הָיָה רוּעֵה וְגוֹמֵר, וְכָל
יוֹמִין דִּיעֲקֹב לֹא הָיָה לִיהּ צַעְרָא כְּהָאֵי
וְכָל יְמֵי יַעֲקֹב לֹא הָיָה לוֹ צַעַר כְּזֶה,
וְהָיָה כְּכִי כָּל יוֹמָא לְאִינוּן שֶׁבַע
עֶשְׂרֵה שָׁנָה דִּיוֹסֵף, וְהָיָה בּוֹכָה כָּל
יוֹם לְאוֹתָם שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנִים שֶׁל
יוֹסֵף (שְׁחֵשֵׁב שְׁנֵהֲרֵג, וְכָל שֶׁבַע עֶשְׂרֵה
שָׁנִים שֶׁלֹּא הָיוּ לְשׂוּא),

מָאֵי קִאֲתִיבוּ לִיהּ מַה הִשִּׁיבוּ לוֹ מִן
הַשָּׁמַיִם (שם מו) וְיוֹסֵף יָשִׁית יָדוֹ עַל עֵינָיִד, הָא לָךְ שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה אַחֲרָנִין בְּעִנּוּגִין וְתַפְנוּקִין
וְהִנְאוֹת וּמַחֲמָדִים, הֲרִי לָךְ שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנִים אַחֲרוֹת בְּתַעֲנוּגִים וְתַפְנוּקִים וְהִנְאוֹת וְכִסּוּפִין,
הֲדָא הוּא דְכְּתִיב וְזֶהוּ שְׁנַאֲמֵר וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שֶׁבַע עֶשְׂרֵה שָׁנָה וְגוֹמֵר.
תָּאנָא, כָּל אִינוּן שָׁנִין שְׁכִינְתָא יִקְרָא דְקַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא עֲמִיָּה אֲשַׁתְּכַח, וּבְגִין כִּף חַיִּים
אֶקְרוּן. לְמַדְנֵהּ, כָּל אוֹתָם הַשָּׁנִים, נִמְצְאָת עִמּוֹ הַשְּׁכִינָה שֶׁהִיא כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
וּבְשָׁבִיל כִּף נִקְרָאִים חַיִּים:

מוסר

וְלֹא תִפְרַד רַגְעַ, כִּי אִם תִּדְרָשְׁנוּ יִדְרַשׁ לְוַיִּיתוּ וְתִבְרַךְ כִּי הוּא אָבִיךָ קִנְךָ הוּא
לָךְ לֹא יִפְרוֹשׁ מִמְּךָ, מַה נֶּאֱמָר וַיְנַעֲמָה

הלכה פסוקה

קוֹדֵם שְׁיִתְּוּדָה, וְאַף עַל פִּי שֶׁהִתְוֹדָה קוֹדֵם
שְׁיֵאכֵל חוֹזֵר וּמִתְוֹדָה בְּלִילֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים
עֲרֹבִית וְחוֹזֵר וּמִתְוֹדָה בְּשַׁחֲרִית וּבְמוֹסֵף
וּבְמִנְחָה וּבִנְעִילָה, וְהֵיכֵן מִתְוֹדָה, יְחִיד אַחַר
תְּפִלָּתוֹ, וְשְׁלִיחַ צְבוּר בְּאֲמֻצַּע תְּפִלָּתוֹ
בְּבִרְכָה רְבִיעִית:

כָּל קְרָאנוּ אֱלֹוִ: ג יוֹם הַכַּפּוּרִים הוּא זְמַן
תְּשׁוּבָה לְכָל לִיחִיד וְלְרַבִּים וְהוּא קֶץ מַחִילָה
וּסְלִיחָה לְיִשְׂרָאֵל, לְפִיכָךְ חַיִּיבִים הַכָּל
לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וְלִהְיוֹת בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים
וּמְצוֹת וִידוּי יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁיִתְחִיל בְּעֵרֵב
הַיּוֹם קוֹדֵם שְׁיֵאכֵל שְׁמָא יִחְגַּק בְּסַעוּדָה

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם ארנ"י מתתחדים יאהודנה"י על ידי הנעלם ברחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רכ"ד ע"א)

וְשִׁכַבְתִּי עִם אֲבוֹתַי וְגוֹמַר, רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח
וְאָמַר, (ישעיה מב) הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ
וְהַעֲוִרִים הִבִּיטוּ לְרֵאוֹת. הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ, אֵלַיִן
בְּנֵי נֶשֶׁא דְלֹא צִיִּיתִין לְמַלּוּלֵי אוּרִייתָא, וְלֹא
פְקַחִין אוּדְנִייהוּ לְמִשְׁמַע לְפַקוּדֵי דְמֵאֲרִיהוֹן.

וְשִׁכַבְתִּי עִם אֲבוֹתַי וְגוֹמַר, רַבִּי
יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר (ישעיה
מב) הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ וְהַעֲוִרִים הִבִּיטוּ
לְרֵאוֹת. הַחֲרָשִׁים שָׁמְעוּ, אֵלַיִן בְּנֵי
נֶשֶׁא דְלֹא צִיִּיתִין לְמַלּוּלֵי אוּרִייתָא,
הַחֲרָשִׁים - הֵם אֵלוּ בְּנֵי אָדָם שְׂאִינָם
מְקַשְׁבִּים לְדַבְרֵי תוֹרָה, וְלֹא פְקַחִין

אוּדְנִייהוּ לְמִשְׁמַע לְפַקוּדֵי דְמֵאֲרִיהוֹן. וְאִינָם פּוֹתְחִים אֲזַנְיָהֶם לְשִׁמְעַ לְמִצְוֹת אֲדוֹנָם, וְהַעֲוִרִים

מוסר

(מספר חרדים דף ע"א ע"א)

בְּאַכְלָךְ יוֹתֵר עַל שׁוֹכְעָךְ הַפְסַדְתָּ וּבִטְלַתָּ בְּצַעֲרֶךָ הָרִי שְׁלֹשָׁה זְמָנִים, וְאִם יִגְרוֹם
זְמַן הָאֲכִילָה וְזְמַן הַיְצִיאָה, חוֹלֵי כְּמֵאֲמַר רַמְבַּ"ם הָרִי עֲבַרְתָּ עַל
וְאִם יִזְיֵק הָאֲצִטּוּמָכָא וְתִהְיֶה טְרוּד אֲזַהֲרַת (דברים ד) וְנִשְׁמַרְתָּם מְאֹד

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פ"ב)

א אֵין הַתְּשׁוּבָה וְלֹא יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפְּרִין בְּגוֹן מִי שְׂאֵכַל דְּבַר אֲסוּר אוּ בְּעִילָה
אֲלֵא עַל עֲבִירוֹת שְׂבִין אָדָם לְמָקוֹם אֲסוּרָה וְכִיּוֹצֵא בָהֶן. אֲבָל עֲבִירוֹת שְׂבִין

תרגום הוזהר

זוהר

לְבָדוֹ, יוֹשֵׁב וּמִמְתִּין עַד שֶׁהָאָדָם יַעֲשֶׂה מִמֶּנּוּ תְשׁוּבָה, זָכָה תָב הָהוּא יוֹמָא לְאַתְרֵיהּ, זָכָה, לַעֲשׂוֹת תְשׁוּבָה, שָׁב אוֹתוֹ הַיּוֹם לְמִקּוּמוֹ, לֹא זָכָה, הָהוּא יוֹמָא נְחִית וְאַשְׁתַּתַּף בְּהָהוּא רוּחָא דְלִבְרָ, לֹא זָכָה, יוֹרֵד, וּמִשְׁתַּתַּף בְּאוֹתוֹ רוּחַ שְׁבַחוּץ (הוּא הָרוּחַ שְׁעוֹמֵד אֲצֵל פֶּתַח הַבַּיִת, וְאֵלּוּלֵי הַמְזוּזָה הֵיחָ מִזְיָקוֹ), וְתָב לְבִיתֵיהּ, וְחִזְרָ לְבֵיתוֹ שֶׁל הָאִישׁ, וְאַתְתַּקַּן בְּדִיּוּקְנָא דְהָהוּא בְרַ נֶשׁ מִמֶּשׁ, וּמִתְתַקֵּן (מִתְדַמֶּה) בְּצוּרַת אוֹתוֹ הָאָדָם מִמֶּשׁ, בְּגִין לְאַבְאָשָׁא לֵיהּ, בְּשִׁבִיל לְהַרְעָ לוֹ, וְדִייר עֲמִיהּ בְּבִיתָא. וְדַר עֲמוֹ בְּבֵיתוֹ, וְאִית דְּדִיּוּרֵיהּ לְטָב אִי הוּא זָכָי, וְיֵשׁ

נֶשׁ עֲבִיד מְנִיה תְשׁוּבָה, זָכָה, תָב הָהוּא יוֹמָא לְאַתְרֵיהּ, לֹא זָכָה, הָהוּא יוֹמָא נְחִית וְאַשְׁתַּתַּף בְּהָהוּא רוּחָא דְלִבְרָ, וְתָב לְבִיתֵיהּ, וְאַתְתַּקַּן בְּדִיּוּקְנָא דְהָהוּא בְרַ נֶשׁ מִמֶּשׁ, בְּגִין לְאַבְאָשָׁא לֵיהּ, וְדִייר עֲמִיהּ בְּבִיתָא. וְאִית דְּדִיּוּרֵיהּ לְטָב, אִי הוּא זָכָי, וְאִי לֹא דִיּוּרֵיהּ עֲמִיהּ לְבִישׁ.

בֵּין כַּד וּבֵין כַּד, אֶתְפַקְדָן אֵינּוֹן יוֹמִין, וְחִסְרִין וְלֹא עֲאֵלִין בְּמִנְיָנָא דְאֵינּוֹן דְאַשְׁתַּאֲרוּ, וְיֵי לְהָהוּא בְרַ נֶשׁ דְגָרַע יוֹמוֹי קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא, וְלֹא שְׂבִיק לְעִילָא יוֹמִין לְאַתְעַטְרָא בְהוּ בְהָהוּא עֲלָמָא, וְלֹא תְקַרְבָּא בְהַדְרֵיהּ קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא.

שְׁמַגּוּרוֹ עֲמוֹ לְטוֹב אִם הוּא זָכָה (הֵינּוּ שְׁעוֹשֶׂה תְשׁוּבָה, וְהַקְטִיגוֹר עֲצָמוֹ נַעֲשֶׂה סְנִיגוֹר), וְאִי לֹא דִיּוּרֵיהּ עֲמִיהּ לְבִישׁ. וְאִם לֹא, מַגּוּרוֹ עֲמוֹ לְרַע,

בֵּין כַּד וּבֵין כַּד נִפְטַר אוֹתוֹ אָדָם בְּלֵי תְשׁוּבָה, אֶתְפַקְדָן אֵינּוֹן יוֹמִין וְחִסְרִין וְלֹא עֲאֵלִין בְּמִנְיָנָא דְאֵינּוֹן דְאַשְׁתַּאֲרוּ, וְנִמְנִים אוֹתָם הַיָּמִים, וְהֵם חִסְרִים, וְלֹא נִכְנָסִים בְּמִנְיָן שֶׁל אוֹתָם שְׁנַשְׂאָרוּ, וְיֵי לְהָהוּא בְרַ נֶשׁ דְגָרַע יוֹמוֹי קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא, אֲזִי אוֹי לְאוֹתוֹ הָאָדָם, שְׁהַמְעִיט יָמָיו לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ, וְלֹא שְׂבִיק לְעִילָא יוֹמִין לְאַתְעַטְרָא בְהוּ בְהָהוּא עֲלָמָא, וְלֹא הִנִּיחַ לְמַעֲלָה יָמִים לְהַתְעַטֵּר בָּהֶם בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְלֹא תְקַרְבָּא בְהַדְרֵיהּ קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא, וְלֹא תְקַרְבָּא אִתָּם לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוֹשׁ.

מוסר

הִזָּה וְהַפָּא גַם עֲבַרְתָּ עַל בַּל תִּשְׁחִית. רָעַב וְלֹא תִשְׁתֶּה אֶלָּא כְּשֵׁאתָה צָמָא לְכֵן דְבָרֵי הַרְמָב"ם תְּשִׁים עֲטָרָה עַל וְלֹא תֹאכַל עַד שֶׁתִּשְׁבַּע לְגַמְרֵי אֶלָּא רֵאשֶׁף שְׁכַתְּבָ לֹא תֹאכַל אֶלָּא כְּשֵׁאתָה פְחוֹת שְׁלִישׁ, וְלְדְבָרֵי הַרַאב"ד כְּתַעֲנִית

הלכה פסוקה

לֹא הִקְנִיטָ אֶת חֲבִירוֹ אֶלָּא בְּדְבָרִים צְרִיךְ חֲבִירוֹ לְמַחֹל לֹא מִבִּיא לֹא שׁוֹרָה שֶׁל שְׁלֹשָׁה לְפִיָּסוֹ וְלִפְגוּעָ בּוֹ עַד שְׁיִמְחֹל לוֹ, לֹא רָצָה בְּגִי אָדָם מְרַעֲיוֹ וּפּוֹגְעִין בּוֹ וּמִבְקָשִׁין מִמֶּנּוּ,

זוהר

תרגום הזוהר

תא חזוי בדר קריבו אינון יומין קמי מלפא קדישא, אי הוא זכאה האי בר נש דאפיק מעלקא, סליק ועאל באינון יומין, ואינון לבושי יקר דמתלבשא ביה נשמתייה, ואינון יומין הוו דזכה בהו ולא חב בהו.

ווי ליהווא דגרע יומוי לעילא, דכד בעאן לאלבשא ליה ביומוי, אינון יומין דפגים איהו בחובוי חסרין מההוא לבושא, ואתלבש במנא חסרא, כל שפן אי סגיאין אינון ולא להוי ליה לבר נש במה לאתלבשא בההוא עלמא, כדן ווי ליה ווי לנפשייה, דדיינין ליה בגיהנם על אינון יומין, יומין על יומין, יומין על חד בהם,

ווי ליהווא דגרע יומוי לעילא אוי לאותו הממעית ימיו למעלה, דכד בעאן לאלבשא ליה ביומוי, שכאשר רוצים להלבישו בימיו (שהם הלבושי כבוד), אינון יומין דפגים איהו בחובוי חסרין מההוא לבושא, אותם הימים שפגם הוא בחטאיו, חסרים מאותו הלבוש, ואתלבש במנא חסרא, ומהלבש בלבוש חסר, כל שפן אי סגיאין אינון ולא להוי ליה לבר נש במה לאתלבשא בההוא עלמא, וכל שפן אם רבים הם, ולא יהיה לו להאדם במה להתלבש באותו העולם, כדן ווי ליה ווי לנפשייה, דדיינין ליה בגיהנם על אינון יומין, או אוי לו ואוי לנפשו שדנים אותו בגיהנם על אותם הימים, יומין על יומין, יומין על חד תרין. גדון ימים בגיהנם על ימים שחסרו, ימים על אחד שנים (הינו שנענש כפלים, כי חוץ ממה שדנים אותו על אותו היום, יש

מוסר

לפני יוצרך יחשב לך: וראה הנולד שישירך שפנגדך, ואם תסגור לא תענה מהר פי אם במתון רב קשב, עיניך ותמלך ביוצרך מה תשיב או אם

הלכה פסוקה

לא גתרצה להן מביא לו שניה ושלישית. הוא החוטא, ואם היה רבו הולך ובא לא רצה מניחו והולך לו וזה שלא מחל אפילו אלף פעמים עד שימחול לו:

תרגום הזוהר

לו עוד צער שאין לו מה להתלבש),
 דבד נפיק מהאי עלמא לא אשבח
 יומין לאתלבשא בהו, ולא הוי ליה
 לבושא במה דאתכפסי, שכאשר יוצא
 מן העולם, לא מוצא ימים להתלבש
 בהם, ואין לו לבוש במה להתכפסות,
 ובאין אינון צדיקיא דיומיהון בלהון
 ממירין אינון לגביה דמלכא קדישא,

זוהר

תריין. דבד נפיק מהאי עלמא לא אשבח יומין
 לאתלבשא בהו ולא הוי ליה לבושא במה
 דאתכפסי.

ובאין אינון צדיקיא דיומיהון בלהון ממירין
 אינון לגביה דמלכא קדישא, ואתעביד מנייהו
 לבושי יקר לאתלבשא בהו בעלמא דאתי:

אשריהם הצדיקים שכל ימיהם צפונים ואצורים הם אצל המלך הקדוש, ואתעביד מנייהו
 לבושי יקר לאתלבשא בהו בעלמא דאתי. ונעשה מהם לבושי כבוד להתלבש בהם בעולם
 הבא:

מוסר

טוב לשתוק מה טוב חלקך. אני והוא
 לבידנו בהתבודד לעת מצא פדכתיב בספר
 הושיעה נא רוצה לומר פי כשאני והוא
 חובת הלכות:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רכ"ט ע"א)

הַמְּלֶאכֶּה הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רָע וְבָרַךְ אֶת
הַנְּעָרִים וְגוֹמֵר. רַבִּי חֵיָא פִּתַּח
וְאָמַר, (משלי יט) בֵּית וְהוֹן נִחְלַת אָבוֹת, וְכִי
נִחְלַת אָבוֹת אֵינְהוּ, וְהָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
יְחִיב כְּלָא לְבַר נֶשׁ, שׁוֹאֵל, וְכִי נִחְלַת
אָבוֹת הֵם, וְהָלֵא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
נִוְתַן הַכֹּל לְבֵן אָדָם.

וּמְשִׁיב אֵלֶּא כִּינּוּן דְּאַחְסִין בֵּיתָא
לְבַר נֶשׁ וּמְמוֹנָא לְוִמְנִין דְּיַחְסִין כְּלָא לְבָרִיָּה וְיִהָא אַחְסִנָּא
וְיִהָא אַחְסִנָּא דְּאַבוֹת, רַק כִּינּוּן שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ

מוסר

(מספר דברים שבקדושה ס"א)

א יִצָּר הָרַע אֵינוֹ מְצוּי אֶלֶּא מִתּוֹךְ מְאָכֵל יִצָּר הָרַע מִתְּרַבָּה בְּאָדָם: ב כָּל הָעוֹנֵשׁ
וּמִשְׁתַּה דְּמִתּוֹךְ מְאָכֵל וּמִשְׁתַּה שְׂמִקְבֵּל הָאָדָם בְּעוֹלָם הַנְּשָׁמוֹת אֵינוֹ אֶלֶּא

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פ"ב)

א אָסוּר לְאָדָם לְהִיּוֹת אַכְזָרִי וְשִׁלָּא יִתְפָּיִים אֶלֶּא יְהֵא נוֹחַ לְרִצּוֹת וְקִשְׁה לְכַעוּס, וּבְשַׁעָה

זוהר

תרגום הזוהר

הוא הנחיל הבית לבן אדם וכן ממון, לפעמים שינחיל הכל לבנו, ויהיה זה נקרא נחלת אבות (אף שגם זה מה' הוא), אבל ומי אשה משפלת, (שפדה אין כבר שום שיכות עם נחלת אבות), בגין דאתתא בר אחסין לה בר נש מעם קדשא בריה הוא אחסין לה, מפני שהאשה, כאשר נחל אותה האדם (הינו שזוכה בה), מעם הקדוש ברוך הוא נחל אותה, דהא לא יחסין לה קדשא בריה הוא לבר נש אלא בר מכריזין עליה ברכיעא, שהרי לא ינחילה הקדוש ברוך הוא לאדם, רק כאשר מכריזין עליו בשמים, דקדשא בריה הוא מזונג וזוגין עד לא ייתון לעלמא, שהקדוש ברוך הוא מזונג

דאבות, אבל ומי אשה משפלת, בגין דאתתא בר אחסין לה בר נש, מעם קדשא בריה הוא אחסין לה, דהא לא יחסין לה קדשא בריה הוא לבר נש אלא בר מכריזין עליה ברכיעא, דקדשא בריה הוא מזונג וזוגין עד לא ייתון לעלמא.

וכד זכו בני נשא, לפום עובדיהון הכי יתבין לון אתתא, וכלא אתגליין קמיה דקדשא בריה הוא, ולפום עובדין דזכאן הכי מזונג וזוגין. ולזמנין דקא סליקו בקליטין, ואסמי ההוא בר נש ארחיה, סליק וזוגיה לאחר עד דיכשר עובדוי, וכד יכשר עובדוי, או דמטי זמניה, אתדחי גבר מקמי גבר, ואתי האי ונטיל

זווגים מטרם שבאו לעולם, וכד זכו בני נשא לפום עובדיהון הכי יתבין לון אתתא, וכאשר זכו בני אדם לפי מעשיהם, פן נותנים להם אשה, וכלא אתגליין קמיה דקדשא בריה הוא, והכל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא, ולפום עובדין דזכאן הכי מזונג וזוגין, ולפי מעשים טובים שזכו, פן מזונג וזוגים,

ולזמנין דקא סליקו בקליטין, ואסמי ההוא בר נש ארחיה, סליק וזוגיה לאחר עד דיכשר עובדוי, ולפעמים שעלו בגרל (להיות יחד), וסר אותו האדם מדרכו הטוב, עובר וזוגו לאחר, עד שיטיב מעשיו, וכד יכשר עובדוי, או דמטי זמניה, אתדחי גבר מקמי גבר, ואתי האי

מוסר

בעבור פיו, שנאמר (קהלת ה) כל עמל האדם לפיהו שנטמא במאכלות אסורות להם ליושבים חבורות חבורות לאכול

הלכה פסוקה

שמבקש ממנו החוטא למחול מוחל בלב של זרע ישראל ולבם הנכון. אבל הגוים שלם ובגפש חפצה אפילו הצר לו וחטא לו הרבה לא יקום ולא יטור, וזהו דרפם

ויחי ליום שלישי

שלה

תרגום הזוהר

זוהר

מדיליה, וְדָא קָשִׁי קָמִי קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא
מִכְּלָא, לְדַחֲיָא בַר נֶשׁ מִקָּמִי גַבְרָא אַחְרָא.

וּבְגִין כִּדְ קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא אִיהוּ יְהִיב אֶתְתָּא
לְבַר נֶשׁ, וּמְנִיָּה אֶתְיִין זְוֵיגִין, וְעַל דָּא וּמְנִי
אִשָּׁה מִשְׁכְּלַת, בְּגִין כִּדְ קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא
יְהִיב כְּלָא לְבַר נֶשׁ.

וְאִי תִימָא אִשָּׁה מִשְׁכְּלַת וְלֹא אַחְרָא, תָּא
חַוִּי, אַף עַל גַּב דְּקְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא אֶזְמִין
טְבָאן לְבַר נֶשׁ לְמִיָּהֵב לִיָּה, וְהוּא אֶסְמִי אַרְחֻי
מֵעַם קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא לְגַבִּי סְטָרָא אַחְרָא,

בְּאִים הַזְוֵיגִים, וְעַל דָּא וְעַל זֶה נֶאֱמַר וּמְנִי אִשָּׁה מִשְׁכְּלַת. בְּגִין כִּדְ קְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא
יְהִיב כְּלָא לְבַר נֶשׁ, מִפְּנֵי כִּדְ הַקְדוּשׁ בְּרִידָא הוּא נֹתֵן הַפֶּל לְהָאֲדָם, (הֵינֵנו כָּל סוּגֵי
הַזְוֵיגִים)

שׂוֹאֵל וְאִי תִימָא אִשָּׁה מִשְׁכְּלַת, וְלֹא אַחְרָא, וְאִם תֵּאמַר הֲלֹא נֶאֱמַר בְּפִסְוִק וּמַה' אִשָּׁה
מִשְׁכְּלַת, וְלֹא אַחְרַת (הֵינֵנו שְׂאִינָה מִשְׁכְּלַת - שְׂאִינָה טוֹבָה מִשְׁמַע לְכַאוּרָה שְׂאִינָה מַה'), וּמִשִּׁיב תָּא
חַוִּי, אַף עַל גַּב דְּקְדָשָׁא בְּרִידָא הוּא אֶזְמִין טְבָאן לְבַר נֶשׁ לְמִיָּהֵב לִיָּה, בָּא וְרָאָה, אַף עַל
פִּי שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרִידָא הוּא הַכִּין טוֹבוֹת לְהָאֲדָם לְתַן לוֹ, וְהוּא אֶסְמִי אַרְחֻי מֵעַם קְדָשָׁא בְּרִידָא
הוּא לְגַבִּי סְטָרָא אַחְרָא, וְהוּא הֵטָה דְרָכֵי מֵעַם הַקְדוּשׁ בְּרִידָא הוּא אֶל הַצַּד הָאֲחֵר הַטְּמֵא,

מוסר

וּלְשִׁתּוֹת וְאִינֵם יְרֵאִים מַה' וְהַשְׁטָן מְרַקֵּד עִמָּהֶם וְשִׁמְתָא. וְהַמְשַׁתְּפָרִים כּוֹרְתִים
הַשְׁפַּע וְהַפְּרָכָה הַיּוֹרֶדֶת לְיִשְׂרָאֵל:
ד הָאוֹכֵל עִם מַכְחִישֵׁי הַתּוֹרָה, אִם תִּלְמִיד
חָכֵם הוּא מְזַלְזֵל תּוֹרָתוֹ וּמְבַזֵּז מְמוֹנּוֹ
וּמֵאֲבֵד בְּנֵי רַחֲמָנָא לִיצְלָן, וְעַל זֶה נֶאֱמַר
(מִשְׁלֵי כ"א) שׁוֹמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שׁוֹמֵר מִצְוֹת
נִפְשׁוֹ:

הלכה פסוקה

וְלֹא גַתְפִּיּוֹסוּ וְהַגְּבֻעוֹנִים לֹא מְבַנִּי יִשְׂרָאֵל
הַמָּה: ב הַחֹטֵא לְחִבְרֵי וּמַת חִבְרֵי קוֹדֵם
שְׂיִבְקָשׁ מִמֶּנּוּ מְחִילָה, מְבִיא עֲשָׂרָה בְּנֵי אָדָם
וּמְעַמִּידֵן עַל קַבְרֵי וַיֹּאמֶר בְּפִנְיָהֶם חֲטָאֵי

זוהר

תרגום הזוהר

מִהְיוֹא סְטָרָא אַחְרָא דְאַתְדַבֵּק בֵּיהּ יִיְתִי לִיהּ מָאן דְיִיְתִי מָאן דְיִיְתִי כָּל קְטְרוּגִין וְכָל בִּישׁוּן, וְכָל מֵאוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר הַטְּמֵא שְׁנַדְבֵּק בּוֹ, יָבֵא לוֹ מֵה שְׂיָבֵא, כָּל מְקַטְרָגִים וְכָל רְעוּת, וְלֹא אַתְיִין לִיהּ מֵעַם קְדָשָׁא בְרִידָה הוּא, אֲלֵא מִהְיוֹא סְטָרָא בִישָׁא דְאַתְדַבֵּק בֵּיהּ בְּאִינוּן עוֹבְדֵין דְעֵבֵד, וְאִינְס בְּאִים לוֹ מֵעַם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲלֵא מֵאוֹתוֹ צַד הַרַע שְׁנַתְדַבֵּק בּוֹ בְּאוֹתָם מַעֲשִׂים שְׁעֵשָׂה,

וְעַל דָּא אַתְתָּא דְלֵאוֹ אִיהִי מִשְׁכְּלַת קְרָא עַל דָּא שְׁלֵמָה וְעַל זֵה, אֵשָׁה שְׂאִינָה מִשְׁכְּלַת (פְּרוּשׁ, שְׂאִינָה טוֹכָה), קְרָא עֲלֵיהּ שְׁלֵמָה, (קַהֲלַת ז') וּמוֹצָא אֲנִי מֵר מִמְּנוֹת אַתְּ הָאֵשָׁה, בְּגִין דְּחוּבוֹי דְּכֵר נִשׁ הוּא מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ בְּאִינוּן עוֹבְדֵין דְעֵבֵד, בְּשִׁבִיל שְׁחֻטְאֵיו שֶׁל הָאָדָם הוּא מוֹשֵׁךְ עֲלָיו, בְּאוֹתָם מַעֲשִׂים שְׁעֵשָׂה,

וְעַל דָּא כֵּד קְדָשָׁא בְרִידָה הוּא אַתְרַעֵי בֵּיהּ כְּכֵר נִשׁ בְּגִין עוֹבְדוֹי דְכִשְׁרוֹן, אִיהוּ אֲזִמִּין לִיהּ אֲנַתּוֹ דְאִיהִי מִשְׁכְּלַת, וְעַל זֵה, כְּאֲשֶׁר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָפֵץ בּוֹ בְּאָדָם בְּשִׁבִיל מַעֲשָׂיו הַטּוֹבִים, הוּא מְזַמֵּן לוֹ אֵשָׁה שֶׁהִיא מִשְׁכְּלַת, וּפְרִיק לִיהּ בְּפוּרְקָן מִגּוֹ סְטָרָא אַחְרָא, וּפּוּדָה אוֹתוֹ בְּפִדוּת מִתּוֹךְ הַצַּד הָאֲחֵר הַטְּמֵא,

וְעַל דָּא, וְעַל זֵה אָמַר יַעֲקֹב הַמְּלֹאךְ הַגָּאֵל אֶתִּי מִכָּל רַע, שׂוֹאֵל, מָאִי מִכָּל רַע, וּמְשִׁיב, דְלֵא אֲזִדְמַנַּת לִי אַתְתָּא דְאִיהִי מִגּוֹ סְטָרָא אַחְרָא, שְׁלֵא נִדְמַנְהָ לִי אֵשָׁה שֶׁהִיא מִתּוֹךְ צַד הָאֲחֵר, וְלֵא אַעֲרַע פִּיסוּל בְּזַרְעִי (ס"א בְּעַרְסִי) וְלֵא נִמְצָא פִּסוּל בְּזַרְעִי (בְּמַטְחִי) דְכִלְהוֹ צַדִּיקִי וּשְׁלִימִי בְשְׁלִימוֹ. שְׁפֹלֵם צַדִּיקִים וּשְׁלֵמִים בְּשִׁלְמוֹת, בְּגִין דְאַתְפָּרַק מִכָּל רַע. בְּשִׁבִיל שְׁנַגְאֵל מִכָּל רַע:

הלכה פסוקה

לִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְלִפְלוֹנִי זֶה שִׁבְדָּ וְכַד לְיוֹרְשִׁים, לֹא הָיָה יוֹדֵעַ לוֹ יוֹרְשִׁין וְנִיחְנוּ עֲשִׂיתִי לוֹ, וְאִם הָיָה חָיִיב לוֹ מִמּוֹן יַחְזִירוּ בְּבֵית דִּין וְיִתְּנֶנּוּ:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רל"ט ע"ב)

אֲסָרִי לְגִפְּנֵי, מָאִי גִפְּנֵי, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.
אֲמָאִי אֲתִקְרִיָּא גִפְּנֵי, אֲלָא מַה גִּפְּנֵי
לָא מְקַבְּלָא עֲלֵהּ נְטִיעָה אַחְרָא, הָכִי נְמִי
כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לָא מְקַבְּלָא עֲלֵהּ אֲלָא לְקוּדְשָׁא

אֲסָרִי לְגִפְּנֵי עִירָה, (פְּרוּשׁ הַכְּתוּב, שְׂאוֹסֵר וְכוּבֵשׁ לְגִפְּנֵי, אֵת עִיר, שֶׁהִיא קַלְפָּה קָשָׁה), שׂוֹאֵל, מָאִי גִפְּנֵי, וּמְשִׁיב, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, זֶה הַשְּׂכִינָה מִדַּת הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. שׂוֹאֵל, אֲמָאִי

אֲתִקְרִיָּא גִפְּנֵי, לְמַה נִּקְרָאת גִּפְּנֵי, וּמְשִׁיב אֲלָא מַה גִּפְּנֵי לָא מְקַבְּלָא עֲלֵהּ נְטִיעָה אַחְרָא, מַה גִּפְּנֵי לָא מְקַבְּלָת עֲלֵיהּ בְּהַרְפֵּכָה נְטִיעָה אַחְרָת, הָכִי נְמִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לָא מְקַבְּלָא עֲלֵהּ אֲלָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּמוֹ כֵּן קָהֵל עַדֵּת יִשְׂרָאֵל לָא מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם לְאַלוּהָ אֲלָא אֵת

מוסר

(מספר דברים שבקדושה ס"א)

א לֹא יְהִי אָדָם בֹּלְעֵן וְגִרְגָרָן אֲלָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִדְבֵּק בְּמִדַּת הַחֶסֶד כַּאֲכֹל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים וְהַקְדוּשָׁה וּבְזָה תִּשְׁאֵר הַבְּרָכָה בְּמַעֲיָן.

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פ"ג ה"א)

א כֹּל אֶחָד וְאֶחָד מִבְּנֵי הָאָדָם יֵשׁ לוֹ זְכוּת עֲוֹנוֹתָיו צְדִיק וְמוֹי שְׁעוֹנוֹתָיו יִתְרוֹת עַל וְעֲוֹנוֹת. מִי שֶׁזְכוּתָיו יִתְרוֹת עַל זְכוּתָיו רָשָׁע מְחַצֵּה עַל מְחַצֵּה בִּינוּנִי. וְכֵן

זוהר

תרגום הזוהר

הקדוש ברוך הוא, ובגין פגסת ישראל אתפפיין קמה כל חילין אחרנין, ובשביל פגסת ישראל נכנעים לפניה כל כחות אחרים (שהם קלפות עיר וחמר), ולא יכלין לאבאשא ולשלטאה בעלמא, ואינם יכולים להרע ולשלט בעולם, ועל דא אמיל קרא שמא קדישא בנייהו בהאי גיסא ובהאי גיסא. ולכן הטיל שם הקדש (י-ה) בנייהם מזה ומזה (לבטלם ולהכניעם), כי כתוב אסרי לגפן עירה, י' דאסרי, וה' דעירה הם לכאורה מיותרים לפי הפשט, הרי י"ה. וכן ולשורקה בני אתונו, ה' דולשורקה י' דבני, הם י"ה (פי הנה לו לומר אוסר לגפן עיר, ולשורק בן אתון).

בני אתונו, (אצל בני אתונו אינו אומר אוסרי), דאתעקר בגין ההוא שורק, שנתעקר לגמרי מפני השורק ההוא (שהם ישראל). במה דאת אמר כמו שנאמר ואנכי נטעתיד שורק וגומר. פגם בנין לבושו (פרשו, שמכבס בנין לבושו, היינו שלובש בגד אצלם לנקם נקמת בני ישראל) וגומר.

שואל, פגם לשון עבר, פגם מפעי ליה. שהיה צריך לומר פגם לשון הנה (פי בכל הריגה והריגה שעושים האמות בישראל, אותו הלבוש הולך ומכבס בדם), ומשיב אלא פגם מיומא דאתברי עלמא, אלא פגם מיום שנברא העולם, ומאז הולך וכובס, ומאן איהו דא מלבא משיחא לתתא, ומיהו המכבס, זהו מלך המשיח למטה,

מוסר

בעשו פתיב (בראשית ט) הלעיטני נא כי הנחש שרוי בתוך מעיו וכתוב (משלי ט) ובטן רשעים תחסר: ב אותם שאכילתם הנחש שרוי בתוך מעיו וכתוב (משלי ט) ובטן רשעים תחסר: ב אותם שאכילתם

הלכה פסוקה

המדינה אם היו זכויות כל יושביה מרובות על עונותיהן הרי זו צדקת ואם היו עונותיהן מרובות הרי זו רשעה וכן כל העולם כולו: מדינה שעונותיה מרובות על זכויותיה מיד הוא מרובות הרי זו רשעה וכן כל העולם כולו: מדינה שעונותיה מרובות על זכויותיה מיד הוא מרובות הרי זו רשעה וכן כל העולם כולו:

תרגום הזוהר

בַּיּוֹם, סֵטֶר שְׁמַאלָא. בַּיּוֹם - זְהוּ צַד שְׁמַאל (הַגְּבוּרוֹת שֶׁל מַדַּת הַגְּבוּרָה הָעֲלִיּוֹנָה), וּבָרַם עֲנָבִים, סֵטֶר שְׁמַאלָא לְתַתָּא. וּבָרַם עֲנָבִים - זְהוּ צַד שְׁמַאל לְמַטָּה (הַגְּבוּרוֹת שֶׁל מַדַּת מַלְכוּת שֶׁהִיא נִקְרָאת גְּבוּרָה תַּחְתּוֹנָה), וְזַמִּין מְלָכָא מְשִׁיחָא לְשַׁלְטָאָה לְעִילָא עַל כָּל חֵילִין אַחֲרָנִין דְּעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה וּלְתַבְרָא תוֹקֵפִיהוֹן מְעִילָא וּמַתָּא. וְעַתִּיד מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ לְשַׁלֵּט לְמַעְלָה עַל כָּל כַּחוֹת אַחֲרִים שֶׁל הָאֱמוּנוֹת, וְלִשְׁבֹּר חֲזָקָם מִלְּמַעְלָה וּמִלְּמַטָּה.

דְּבַר אַחַר כִּפְס בַּיּוֹם לְבוּשׁוֹ, כְּגוֹזְנָא דְהָאֵי חֲמָרָא אַחְזֵי חִידוֹ, וּבּוֹלִיָּה דִּינָא, כְּמוֹ שֶׁזֶה הַיּוֹם מְרָאָה שְׂמַחָה (וַיִּין יִשְׂמַח לִבֵּב אָנוּשׁ), וּמַצַּד שְׁנֵי כְּלוּ רוֹמְזוֹ עַל דֵּינִים, (לְעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה). הֵכִי נָמִי מְלָכָא מְשִׁיחָא יַחְזִי חִידוֹ לְיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ כֵּן, מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ יִרְאֶה שְׂמַחָה לְיִשְׂרָאֵל, וּבּוֹלִיָּה דִּינָא לְעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְכֵלּוּ דֵּינִים לְהָאֱמוּנוֹת, (וְעוֹנָה חוֹזֵר לְבָאֵר דְּכָרִיו הָרָאוּשׁוּנִים כִּי מָה שְׁאָמַר כִּבְס הַיֵּינּוּ מִשְׁשַׁת יָמֵי בְּרָאשִׁית).

זוהר

בַּיּוֹם, סֵטֶר שְׁמַאלָא. וּבָרַם עֲנָבִים, סֵטֶר שְׁמַאלָא לְתַתָּא. וְזַמִּין מְלָכָא מְשִׁיחָא לְשַׁלְטָאָה לְעִילָא עַל כָּל חֵילִין אַחֲרָנִין דְּעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וּלְתַבְרָא תוֹקֵפִיהוֹן מְעִילָא וּמַתָּא.

דְּבַר אַחַר כִּפְס בַּיּוֹם לְבוּשׁוֹ, כְּגוֹזְנָא דְהָאֵי חֲמָרָא אַחְזֵי חִידוֹ, וּבּוֹלִיָּה דִּינָא (לְעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה), הֵכִי נָמִי מְלָכָא מְשִׁיחָא יַחְזִי חִידוֹ לְיִשְׂרָאֵל, וּבּוֹלִיָּה דִּינָא לְעַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה.

כְּתִיב (בְּרָאשִׁית א) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, דָּא רוּחָא דְּמְלָכָא מְשִׁיחָא, וּמִן יוֹמָא דְאַתְבְּרֵי עֲלֵמָא אַסְחֵי לְבוּשִׁיָּה בְּחֲמָרָא עֲלָאָה.

כְּתִיב (בְּרָאשִׁית א) וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, (הֵרִי כִּבְר נִזְכַּר מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ בְּתַחֲלַת הַבְּרִיאָה) דָּא רוּחָא דְּמְלָכָא מְשִׁיחָא, זְהוּ רוּחוֹ שֶׁל מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ, וּמִן יוֹמָא דְאַתְבְּרֵי עֲלֵמָא, אַסְחֵי לְבוּשִׁיָּה בְּחֲמָרָא עֲלָאָה. וּמִן יוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, מְכַבֵּס לְבוּשׁוֹ בַּיּוֹם עֲלִיּוֹן (בַּגְּבוּרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, לְהַרְיֵק עַל הָאֱמוּנוֹת).

מוסר

שְׂכַר בְּעוֹלָם הַזֶּה מַעֲיֵן הָעוֹלָם הַבָּא: וּמְכַוֵּן פְּרָאוּי פְּדַכְתִּיב קַדְשׁ הִיא לְכֶם, ג כְּשֶׁהָאָדָם מַעֲנֵג הַשְּׂבַת בְּמֵאֵכֶל וּמִשְׂתֵּה דְאָף מָה שֶׁהוּא לְכֶם לְהִנְאָתְכֶם יִהְיֶה

הלכה פסוקה

שְׁנַאֲמַר (בְּרָאשִׁית יח) זַעֲקַת סְדוֹם וְעַמּוֹרָה כִּי שְׁנַאֲמַר (שם ו) וַיִּרְא ה' כִּי רַבָּה רָעַת הָאָדָם: ג וְשִׁקּוֹל זֶה אֵינּוּ לְפִי מִגֵּן הַנְּכִיּוֹת וְהַעוֹנוֹת עוֹנוֹתֵיהֶם מְרֻבּוּין מְזַכִּיּוֹתֵיהֶן מִיַּד הַן נִשְׁחַתִּין אֶלָּא לְפִי גְדֻלָּתְךָ, יֵשׁ זְכוּת שֶׁהוּא כְּנֹגֵד בְּמָה

זוהר

תרגום הזוהר

חמי מה פתיב בתריה, חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב, דא חמרא עלאה דמרוי דאורייתא, מניה שתי. ולבן שנים מחלב, דהא אורייתא יין וחלב, תורה שבכתב ותורה שבעל פה.

חלב רומז על חסדים (היגו חסדים על ישראל). דהא אורייתא יין וחלב, שהרי בתורה יש יין וחלב (היגו גבורות הרומז ליין, וחסדים הרומזים לחלב שהם), תורה שבכתב, רומז לתפארת (שבו הרחמים והחסדים), ותורה שבעל פה. רומז למלכות (שבה הגבורות).

פתיב (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש (שפרשו מיין בא שמחה לאדם) (ס"א אכאי, בגין דמאתר דחדנה קאתי מפני שממקום חדנה הוא בא בתחלתו (כמו שיבאר להלן), ומאן הוא סופיה דקרא), ומה הוא סוף המקרא, להצהיל פנים משמן, ודאי מאתר דאתקרי שמן, ודאי שמצהיל ממקום הנקרא שמן (שהיא מדת החכמה) להמתיקו,

תא חזו, שירותא דחמרא חדנה הוא, אתר דכל חידו מניה נפקא, בא וראה, תחלת היין הוא חדנה, מקום שכל השמחה ממנו יוצאת, וסופיה דינא, מאי מעמא, וסופו דין (שמספר ומביא חטאים לעולם). למה בגין דסופא דיליה אתר כנישו דכלא, דינא הוא וביה אתרן עלמא, בשביל שסופו הוא מקום קבוץ הכל, דין הוא ובו נדון העולם (שנשפע שפע גבורות

מוסר

קדש מתעלה על ידי מלאך קדוש הממונה לחם רע עין כי גורם רעה לעצמו בעולם ביום השבת על זה: ד אל תלחם את

הלכה פסוקה

עונות שנאמר (מ"א יד) יען נמצא בו דבר טוב, ויש עון שהוא כנגד פמה זכיות שנאמר (קהלת ט) וחוטא אחד יאבד טובה הרבה, ואין שוקלין אלא בדעתו של אל דעות והוא היודע היאך עורכין הזכיות כנגד הקלות:

תרגום הוזהר

זוהר

היין למקום הדין, לכן נהפך לדינים). ועל דא שירותא חדות וסופא דינא, ועל זה, תחלתו שמחה וסופו דינים, בגיני כך להצחיל פנים משמן. (מפני כך צריך להמשיך מידת החכמה להמתיק הדינים). מאתר דכל חדות מגיה נפקא, ממקום שכל השמחות יוצאות משם.

ולחם לבב אנוש יסעד. שואל מאן לחם, על איזה לחם פונתו, ומשיב, אלא לחם עלמא סעיד (סמיד), אלא לחם סועד העולם (לחם רומז למלכות, וממנה בא ההשפעה לעולם). ואי תימא דביה תלייא סעידו דעלמא בלחודוי, ואם תאמר שבו לבד תולה סעוד העולם, לאו הכי, דהא ליליא בלא יומא לא אשתכח, אינו כן, שהרי הלילה (מלכות הרומז ללילה שהוא דין) בלא יום (מדת תפארת הרומז ליום שהוא רחמים), לא נמצא

חדוה וסופא דינא, בגיני כך להצחיל פנים משמן. מאתר דכל חדות מגיה נפקא.

ולחם לבב אנוש יסעד. מאן לחם. אלא לחם עלמא סעיד (סמיד), ואי תימא דביה תלייא סעידו דעלמא בלחודוי, לאו הכי, דהא ליליא בלא יומא לא אשתכח, ולא בעי לאפרשא לון. ומאן דאפריש לון יתפרש מחיין, ותינו דכתיב (דברים ח) למען הודיעך פי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, בגין דלא בעי לאתפרשא.

ואי תימא דוד היך קאמר ולחם לבב אנוש יסעד, הואיל ולא תלייא ביה בלחודוי סעידו דעלמא. אלא דייקא דמלה ולחם, וא"ו אתוסף, כמו וי, ועל דא בלא אשתכח בחדא. תא חזי, מאן דמברך על מזונא, לא יברך על פתורא ריקנייא, וכעי נהמא לאשתכחא

(שאין מדת המלכות יכולה להשפיע לבדה רק כשהיא ביחד עם מדת תפארת), ולא בעי לאתפרשא לון. ולא צריך להפרידם, ומאן דאפריש לון יתפרש מהחיים, ותינו דכתיב (דברים ח) למען הודיעך פי לא על הלחם לבדו יחיה האדם, בגין דלא בעי לאתפרשא, בשביל שלא צריך להפרידם.

שואל ואי תימא דוד היך קאמר ולחם לבב אנוש יסעד, הואיל ולא תלייא ביה בלחודוי סעידו דעלמא, ואם תאמר דוד למה אמר ולחם - שהיא המלכות - לבב אנוש יסעד, הואיל ואינו תולה בו בלבדו סעוד העולם, ומשיב אלא דייקא דמלה ולחם וא"ו אתוסף, רק תדיק המלה ולחם שנוסף וא"ו, הרומז לתפארת (והנה יחוד שלם), כמו וי, שהפננה, הוא (הקדוש ברוך הוא שהוא תפארת) ובית דינו (שהיא מלכות), ועל דא בלא אשתכח בחדא, ועל זה הפל נמצא ביחד (ביחוד שלם).

תא חזי מאן דמברך על מזונא, לא יברך על פתורא ריקנייא, בא וראה, מי שמברך על המזון, לא יברך על שלחן ריק, וכעי נהמא לאשתכחא על פתורא, וצריך הלחם להמצא

זוהר

תרגום הזוהר

על השלחן (ש'שאר חתיכת לחם)
 וּכְפָא דְחִמְרָא בִּימִינָא, וְכֹס הַיַּיִן
 בִּימִינוּ, מְאִי מְעַמָּא, מַה הַטַּעַם
 שְׂצָרִיף לְהַחְזִיקוּ בִּימִינוּ, בְּגִין לְקַשְׁרָא
 שְׂמַא לֹא בִּימִינָא, לְקַשֵּׁר וְלִכְלֹל
 הַשְּׂמַאל (שְׁהַיַּיִן רוּמְזוּ עֲלֵיו) בִּימִין,
 וְנַחֲמָא דִּיתְבַּרְךָ מִנִּיחוּ וְלֹא תִקְשְׁרָא
 בְּהוּ וְלִמְחֵנוּ כֹּלָא חֵד קְשׁוּרָא,
 וְהַלְחָם צָרִיף שִׁיחֵיה עַל הַשְּׁלַחן, כְּדִי
 שִׁיתְבַּרְךָ מֵהֶם וְלִהְתְּקַשֵּׁר בְּהֶם וְלִהְיוֹת הַכֹּל קָשֵׁר אַחַד, לְבָרְכָא שְׂמַא קְדִישָׁא בְּדָקָא יְאוּת.
 לְבַרְךָ שֵׁם הַקָּדוֹשׁ פְּרָאוּי. דְּהָא לְחֵם אֲתִקְשֵׁר בִּינֵוּ, וְיַיִן בִּימִינָא, שְׁהַרִי הַלְחָם נִתְקַשֵּׁר בִּינֵוּ,
 וְיַיִן בִּימִין (שְׂמַחְזִיקוּ בִּימִינוּ), וְכַרְיִין בְּרַבְּאָן שְׂרִיין בְּעַלְמָא, וּפְתוּרָא אֲשֵׁתְלִים בְּדָקָא יְאוּת,
 וְאִזּוּ הַבְּרַכּוֹת שׁוֹכְנוֹת בְּעוֹלָם, וְהַשְּׁלַחן נִשְׁלַם פְּרָאוּי:

עַל פְּתוּרָא, וְכַפָּא דְחִמְרָא בִּימִינָא, מְאִי מְעַמָּא,
 בְּגִין לְקַשְׁרָא שְׂמַא לֹא בִּימִינָא, וְנַחֲמָא דִּיתְבַּרְךָ
 מִנִּיחוּ, וְלֹא תִקְשְׁרָא בְּהוּ וְלִמְחֵנוּ כֹּלָא חֵד
 קְשׁוּרָא לְבָרְכָא שְׂמַא קְדִישָׁא בְּדָקָא יְאוּת.
 דְּהָא לְחֵם אֲתִקְשֵׁר בִּינֵוּ, וְיַיִן בִּימִינָא וְכַרְיִין
 בְּרַבְּאָן שְׂרִיין בְּעַלְמָא, וּפְתוּרָא אֲשֵׁתְלִים בְּדָקָא
 יְאוּת:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת ויחי

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. ויהיני עושה לשם יחוד קדושא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(ויחי דף רמ"ב ע"א)

דְּבַר אַחַר יִשְׁשַׁכֵּר חֲמוֹר גָּרַם רוֹבֵץ וְגוֹמֵר,
פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים כו) לְדוֹד יְיָ אֹרְיִ
וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אֵירָא יְיָ מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד,
כַּמָּה חֲבִיבִין אֵינּוֹן מְלִין דְּאֹרְיִיתָא, כַּמָּה
חֲבִיבִין אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאֹרְיִיתָא קָמִי קַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מָאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא לֹא
הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, דְּכָל מָאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא לֹא דְחִיל מִפְּנֵי

דְּבַר אַחַר יִשְׁשַׁכֵּר חֲמוֹר גָּרַם רוֹבֵץ
וְגוֹמֵר, פֶּתַח וְאָמַר (תהלים כו)
לְדוֹד יְיָ אֹרְיִ וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אֵירָא יְיָ
מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד, כַּמָּה חֲבִיבִין
אֵינּוֹן מְלִין דְּאֹרְיִיתָא, כַּמָּה חֲבִיבִין
הֵם דְּבְרֵי תוֹרָה, כַּמָּה חֲבִיבִין אֵינּוֹן
דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאֹרְיִיתָא קָמִי קַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, כַּמָּה חֲבִיבִים הֵם לִפְנֵי
הִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתָם שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, דְּכָל מָאן דְּאֶשְׁתַּדַּל בְּאֹרְיִיתָא לֹא דְחִיל מִפְּנֵי

מוסר

(מספר דברים שבקדושה סי' ב')

א אָמַר רַב הוּנָא סְבָא פְתִיב (תהלים עח) שְׁמֹלְאָכֵי הַשָּׂרַת אוֹכְלִים בְּקִדּוּשָׁה וּבִגְּקִיּוֹת
לְחֵם אֲבִירִים אָכַל אִישׁ, לְחֵם אֵף יִשְׂרָאֵל אוֹכְלִים פֶּן בְּקִדּוּשָׁה וּבִגְּקִיּוֹת,

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות תשובה פ"ג)

א כָּל מִי שְׁנִיחַם עַל הַמְצוֹת שְׁעֵשָׂה וְתוֹהָא בְּעִשְׂיִיתָן הַלּוֹאֵי לֹא עֲשִׂיתִי אוֹתָן, הֲרֵי זֶה
עַל הַזְּכִיּוֹת וְאָמַר בְּלִבּוֹ וּמָה הוֹעֵלְתִי אֲבָד אֶת פּוֹלְן וְאֵין מְזַכְּרִין לוֹ שׁוּם זְכוֹת

זוהר

תרגום הזוהר

דחיל מפגעי עלמא, נטיר הוא לעילא נטיר
הוא לתתא. ולא עוד אלא דכפית לכל פגעי
דעלמא, ואחית לון לעומקי דתהומא רבא.
תא חזי, בשעתא דעאל ליליא, פתחין סתימין,
ובלבי וחמרי שריין ושאטן בעלמא, ואתיהיבת
רשו לחבלא, וכל בני עלמא ניימי בערסייהו,
ונשמתהון דצדיקניא סלקין לאתענגא לעילא.

עלמא, שכל מי שעוסק בתורה, אינו
מתירא מפגעי עולם (המזיקים). נטיר
הוא לעילא נטיר הוא לתתא. שמור
הוא למעלה ושמור הוא למטה, ולא
עוד אלא דכפית לכל פגעי דעלמא,
ואחית לון לעומקי דתהומא רבא.
ולא עוד, אלא שמכניע לכל פגעי
העולם (המזיקים), ומורידם לעמק
התהום הגדול.

כד אתער רוח צפון ואתפליג ליליא, אתערותא
קדישא אתער בעלמא, ואתמר בכמה דוכתי.
זבאה חולקיה דההוא בר נש דאיהו קאים
בההיא שעתא, וישתדל באורייתא, כיון דאיהו
פתח באורייתא, כל אינון זינין בישין אעיל
ומשוטטים בעולם, ואתיהיבת רשו לחבלא, ונתנה רשות להזיק, וכל בני עלמא ניימי
בערסייהו, וכל בני עולם ישנים במטתם, ונשמתהון דצדיקניא סלקין לאתענגא לעילא,
ונשמות הצדיקים עולים למעלה להתענג.

תא חזי, בשעתא דעאל ליליא
פתחין סתימין, בא וראה, בעת
כניסת הלילה, הפתחים של עולמות
והיכלות העליונים סגורים (שלא
יתאחזו בהם החיצונים), ובלבי וחמרי
שריין ושאטן בעלמא, וכלבים
וחמורים (הם קלפות רעות) שוכנים
ומשוטטים בעולם, ונתנה רשות להזיק, וכל בני עלמא ניימי
בערסייהו, וכל בני עולם ישנים במטתם, ונשמתהון דצדיקניא סלקין לאתענגא לעילא,
ונשמות הצדיקים עולים למעלה להתענג.

כד אתער רוח צפון ואתפליג ליליא, כשנתעורר רוח צפון ונחלק הלילה, אתערותא
קדישא אתער בעלמא התעוררות קדוש מתעורר בעולם, ואתמר בכמה דוכתי. ואמרנו זה
בכמה מקומות. זבאה חולקיה דההוא בר נש דאיהו קאים בההיא שעתא וישתדל
באורייתא, אשרי האיש שהוא קם באותה השעה ועוסק בתורה, כיון דאיהו פתח באורייתא

מוסר

דכתיב (ויקרא כ) והתקדשתם אלו מים וכל האוכל בקדושה ונקיות דומה
ראשונים, והייתם קדושים אלו מים למלאכי השרת: ב תכלית הסעודה של
אחרונים, אני ה' אלהיכם זו ברפת המזון, אברהם אבינו עליו השלום לזמן בשלשה

הלכה פסוקה

בעולם, שנאמר (יחזקאל יח) צדקת הצדיק
לא תצילנו ביום רשעו, אין זה אלא בתוהו
על הראשונות: ב וכשם ששוקלין זכיות

תרגום הזוהר

זוהר

כל אינון זינון בישינן אעיל לון
בנוקבי דתהומא רפא, פינן שהוא
פותח בתורה, כל מינים רעים ההם,
מכניס אותם בנקבי תהום הגדול,
וכפית ליה לחמור, וקושר לו
לקליפת חמור, ונחית ליה בטפסרי
דתחות עפרא, דוזהמי קסרא.
ומוריד אצל השרים שהם תחת
העפר, אשר הזיהום מושל שם,

לון בנוקבי דתהומא רפא, וכפית ליה לחמור
ונחית ליה בטפסרי דתחות עפרא דוזהמי
קסרא.

בגיני כד יששכר דאשתדלותיה
באורייתא כפית ליה לחמור, מפני
כד יששכר שהיה עסקו בתורה, קשר
לו להחמור, ונחית ליה מההוא גרם
המעלות דאיהו סליק לנוקא עלמא,

בגיני כד יששכר דאשתדלותיה באורייתא,
כפית ליה לחמור, ונחית ליה מההוא גרם
המעלות דאיהו סליק לנוקא עלמא, ושוי
מדוריה בין המשפתיים, בין זוהמי דטפסרי
דעפרא.

ומורידו מאותו גרם המעלות שהוא עולה להזיק העולם (וזה יששכר חמור גרם, שמוריד החמור
מאותו גרם), ושוי מדוריה בין המשפתיים, ושם מדורו בין המשפתיים (שהוא בין האשפות),
בין זוהמי דטפסרי דעפרא. בין זוהמת הקליפות שרי העפר (השולטים בגיהנם שהוא תחת
העפר).

תא חזי מה פתיב וירא מנוחה פי טוב ואת
הארץ פי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס
עובד. וירא מנוחה פי טוב, דא תורה שפכתב.

תא חזי מה פתיב. בא וראה מה פתוב, וירא מנוחה פי טוב ואת הארץ פי נעמה ויט
שכמו לסבול ויהי למס עובד. וירא מנוחה פי טוב דא זהו תורה שפכתב. ואת הארץ

מוסר

עם ברפת המזון שהוא מצנה רפה דאורייתא החמירו לאומרה מיושב,
מקודשת אצל המלאכים, וזהו (בראשית)
יח) פי על פן עברתם על עבדכם פי על
פן תכינו לסעוד אצלי: ג ברפת המזון
ילבש לכנין פראוי אם בעל נפש הוא:

הלכה פסוקה

השנה, מי שנמצא צדיק נחתם לחיים, מי
שנמצא רשע נחתם למיתה, והבינוני תולין
אותו עד יום הכפורים, אם עשה תשובה
נחתם לחיים ואם לאו נחתם למיתה: ג אף
על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת
הפתוב רמוז יש בה, בלומר עורו ישנים
משנתכם ונרדמין הקיצו מתרדמתכם
וחפשו במעשיכם וחזרו בתשובה וזכרו

זוהר

תרגום הזוהר

וְאֵת הָאָרֶץ כִּי נֶעְמָה, דָּא תוֹרָה שְׁבַעַל פָּה. וַיֵּט שְׂכָמוֹ לְסָבּוּל, לְמַסְבַּל עוֹלָא דְאֹרִייתָא וּלְדַבְקָא בְּהַ יּוֹמֵי וְלִילֵי. וַיְהִי לְמַסְבַּל עוֹבֵד, לְמַהוּי פִּלְחָ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְאִתְדַבְקָא בֵּיהּ, וּלְאִתְשָׂא גְרַמְיָה בֵּיהּ:

כִּי נֶעְמָה דָּא זְהוּ תוֹרָה שְׁבַעַל פָּה. (אָרֶץ מְרַמֵּז עַל מִדַּת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה), וַיֵּט שְׂכָמוֹ לְסָבּוּל, לְמַסְבַּל עוֹלָא דְאֹרִייתָא וּלְדַבְקָא בְּהַ יּוֹמֵי וְלִילֵי. לְסָבּוּל עַל הַתּוֹרָה וּלְהִתְדַבֵּק בְּהַ יּוֹמֵם וְלִילָה, וַיְהִי לְמַסְבַּל עוֹבֵד, לְמַהוּי פִּלְחָ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּלְאִתְשָׂא גְרַמְיָה בֵּיהּ. וּלְהַחֲלִישׁ עֲצָמוֹ בּוֹ (בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה):

הלכה פסוקה

בּוֹרְאֵכֶם. אֱלוֹ הַשּׁוֹכְחִים אֶת הָאֵמֶת בְּהַבְלֵי וְהַטִּיבוּ דְרָכֵיכֶם וּמַעַלְלֵיכֶם וַעֲזוּב כֹּל אֶחָד הַזְּמַן וְשׁוֹגִים כֹּל שְׁנֵתֶם לְהַבֵּל וְרִיק אֲשֶׁר לֹא יוֹעִיל וְלֹא יִצִּיל, הַבִּיטוּ לְנַפְשׁוֹתֵיכֶם

וְהַטִּיבוּ דְרָכֵיכֶם וּמַעַלְלֵיכֶם וַעֲזוּב כֹּל אֶחָד מִכֶּם דְּרָכּוֹ הָרַעָה וּמַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר לֹא טוֹבָה:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת ויחי

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמֵר: הַגְּנִי רוּצָה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂכִיבֵאֲנִי הַתְּלַמּוּד לִידי מַעֲשֵׂה, וְלִידי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְגִּי עוֹשֵׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִיבְתִיחַ בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחֲדָיִם יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(יתרו דף פ"ח ע"א)

רְבִי יְהוּדָה אָמַר, בְּעֵי לְאַתְעֲנָנָא בְּהָא יוֹמָא, רְבִי יְהוּדָה אָמַר, בְּעֵי לְאַתְעֲנָנָא
בְּהָא יוֹמָא וְלִמְיַבֵּל תְּלַת סְעוּדָתִי בְּשַׁבְּתָא, בְּגִין
סְעוּדָתִי בְּשַׁבְּתָא, צְרִיף הָאָדָם
לְהַתְעַנֵּג בְּזֶה הַיּוֹם וְלֵאכֹל שְׁלֹשׁ
סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, בְּגִין דְּיִשְׁתַּבַּח שְׁבַעָא וְעֲנוּנָא בְּהָא יוֹמָא בְּעֲלָמָא.
סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, בְּגִין דְּיִשְׁתַּבַּח שְׁבַעָא וְעֲנוּנָא בְּהָא יוֹמָא בְּעֲלָמָא, בְּשִׁבִיל שְׂיַמְצָא שׁוֹבְעַ
וְעֲנָג בְּזֶה הַיּוֹם בְּעוֹלָם.

מוסר

(מספר דברים שבקדושה ס"ג)

א כָּל הַצָּרוֹת שֶׁבָּאוּ עַל יַעֲקֹב מִדִּינָה יְהוּדָה קִיֵּן בָּא בְּגַסוֹת הַרוּחַ וְהַבָּל
וְיוֹסֵף וְכֵן כָּלֵם הָיוּ מִטַּעַם שְׁלֵא בְּנַמְיִכוֹת רוּחַ, דְּכַתִּיב (תהלים יא) זְבַחֵי
יִתְגָּאָה יַעֲקֹב עַל עֲשׂוֹ אָחִיו: ב אָמַר רְבִי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה, מַה כְּתִיב (בראשית

הלכה פסוקה

(הרמב"ם הלכות שבת פ"ה)

א חֲלָב שֶׁהִתִּיכוּ וְקִרְבֵי דָגִים שְׁנִימוּחֻו גוֹתֵן מִפְּנֵי שְׂאִין גְּמֻשְׁכִּין: ב אִין מִדְּלִיקוֹן בְּעַמְרָן
לְתוֹכֵן שְׁמֵן כָּל שֶׁהוּא וּמִדְּלִיק, מִפְּנֵי שְׂרִיחוֹ רַע שְׂמָא יַנְיַחוּנוּ וְיִצְא וְחוּבָה
אֲבַל שְׂמָנִים שְׂאִין מִדְּלִיקוֹן בְּהֵם אֲפִילוּ עָלְיוּ לִישֵׁב לְאוֹר הַנֵּר. וְלֹא בְּצָרֵי מִפְּנֵי
עַרְבֵן בְּשְׂמָנִים שְׂמִדְּלִיקוֹן בְּהֵם לֹא יְדִלִיק שְׂרִיחוֹ טוֹב שְׂמָא יִקַּח מִמֶּנּוּ מִן הַנֵּר וְעוֹד

זוהר

תרגום הזוהר

רבי אבא אמר שהש' של סעודות הם לאודוּנא ברכתא דאינון יומין דלעילא דמתברכאן מהאי יומא. לחבר הברכה של אלו הימים העליונים (שהם ששה מדות העליונות הנקראים ימים העליונים, וממונים על ימים התחתונים) שמתברכים מזה היום. והאי יומא מליא רישיה דזעיר אנפין, וזה היום מלא ראשו (הינו שלשה מדות ראשונות שבו, חקמה בינה דעת) של זער אנפין, מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, מטל היורד מן עתיקא קדישא (אריף אנפין) סתום הכל, ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין

רבי אבא אמר, לאודוּנא ברכתא דאינון יומין דלעילא דמתברכאן מהאי יומא. והאי יומא מליא רישיה דזעיר אנפין מטלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא דתפוחין קדישין תלת זמני מפר עייל שבתא, בגין דיתברכון כולהו בחדא.

ועל דא בעי בר נש לאתענגא תלת זמני אליו, דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא, בעתיקא קדישא, ובזעיר אנפין, ובחקלא דתפוחין.

ובעי בר נש לאתענגא בהו ולמחדי בהו, ומאן דגרע חד סעודתא מניהו, אחזי פגימותא לעילא, ועונשיה דההוא בר נש סגיי.

תלת זמני מפר עיל שבתא, וזער משפיע השפע לחקל תפוחין קדישין (שהיא המלכות) שלשה פעמים משנכנס השבת, בגין דיתברכון כולהו בחדא. פדי שיתברכו פלם כאחד. ועל דא בעי בר נש לאתענגא תלת זמני אליו, ולכן צריך האדם להתענג שלשה פעמים אלו (שלשה סעודות), דהא בהא תליא מהימנותא דלעילא, שהרי בזה תולה האמונה העליונה, שבאלו המדות תלויות השפעת השפע, בעתיקא קדישא ובזעיר אנפין ובחקלא דתפוחין, (הינו שזער אנפין מקבל מעתיקא קדישא, ומשפיע לחקל תפוחים שהיא המלכות). ושלשה סעודות הם פנגד שלשה מדות אלו.

ובעי בר נש לאתענגא בהו ולמחדי בהו, וצריך האדם להתענג בהם ולשמח בהם, ומאן דגרע חד סעודתא מניהו, אחזי פגימותא לעילא, ומי שמחסר סעודה אחת מהם, מראה פגם למעלה, ועונשיה דההוא בר נש סגיי. וענשו של אותו האדם מרבה,

מוסר

ד' די' וישע ה' אל הכל ואל מנחתו ואל ג ונעמן היה איש גדול, מהו גדול שהיה קין ואל מנחתו לא שעה: רוחו גסה עליו ועל ידי כן נצטרע:

הלכה פסוקה

מפני שהוא עף. ולא בגפמט לבן ואפילו (וזה לשון רבינו ירוחם נתיב י"ב ח"ב אין בחול מפני שהוא עף ויבא לידי סכנה. מדליקין בצרי והוא באלסאמו מפני שריחו

ויחי ליום ששי

שמט

תרגום הזוהר

זוהר

בְּגִינֵי כֶּךָ פְּעִי לְסִדְרָא פְּתוּרִיהַ תְּלַת זְמַנֵּי מִפְּד
 עֵייל שְׁבֻתָא, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח פְּתוּרִיהַ רִיקְנִיא,
 וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא עֲלֶיהָ כֹּל שְׁאָר יוֹמֵי דְשְׁבֻתָא,
 וּבְהָאֵי מַלְּה אַחֲזִי וְתִלִּי מְהִימְנוּתָא לְעִילָא:

בְּגִינֵי כֶּךָ פְּעִי לְסִדְרָא פְּתוּרִיהַ תְּלַת
 זְמַנֵּי מִפְּד עֵייל שְׁבֻתָא, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח
 פְּתוּרִיהַ רִיקְנִיא, מִפְּנֵי כֶּךָ צְרִיד
 לְעֶרְךָ שְׁלַחְנֵנוּ שְׁלִשָּׁה פְּעָמִים מְשֻׁנְכָנִס
 הַשְּׁבֻתָּה, וְלֹא יִמְצָא שְׁלַחְנֵנוּ רִיקָם,
 וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא עֲלֶיהָ כֹּל שְׁאָר יוֹמֵי

דְּשְׁבֻתָא, וְתִשְׁרֵהּ הַבְּרַכָּה עֲלֵיו כֹּל שְׁאָר יְמֵי הַשְּׁבֻעָה, וּבְהָאֵי מַלְּה אַחֲזִי וְתִלִּי מְהִימְנוּתָא
 לְעִילָא. וּבִזְהָה הַדְּבָר מְרָאָה וְתִלּוּי אֲמוּנָה הָעֲלִיוֹנָה:

מוסר

ד אָמַר רַבִּי יוֹסִי וְדַאי יוֹסֵף לֹא נִזְכָּר אֲפָרִים וְלֹא דָגְל מַחְנֶה יוֹסֵף לְפִי שְׁנַתְּגָאָה
 שְׁמוּ בְּדָגְלִים דְּכֹתִיב (במדבר ג) דָּגְל מַחְנֶה
 עַל אַחֲזִי:

הלכה פסוקה

טוֹב וְיִבֵּא לְהִסְתַּפֵּק מִמֶּנּוּ וְגַם שֶׁהוּא עָף לָבֶן בְּחֹל וְאִין צְרִיד לֹאמַר בְּשֻׁבַת מִפְּנֵי
 וְאִילֵי יְדֻלַּק הַבֵּית. וְכֵן אִין מְדֻלֵּקִין בְּנַפְטָה שֶׁהוּא עָף וְאִילֵי יְדֻלַּק הַבֵּית):